

Verhaal

Nieuwjaarsdag.

Op nieuwjaarsdag mag ik de postbode Chris van Mierlo helpen met het bezorgen van de post.

Ik ben 10 jaar en mijn ouderlijke huis is gecombineerd met een postkantoor, waar ik graag rondhang en een handje help.

Op Nieuwjaarsdag vraagt mijn moeder of ik die dag de postbode Chris van Mierlo wil assisteren. Assisteren, zegt ze.

Beladen met brieven en pakjes fietsen we naar het uiteinde van het dorp.

Daar beginnen we. Chris zorgt voor de verdeling, ik voor de afgifte bij brievenbussen en deuren.

Om de haverklap komt er iemand naar buiten. Willen we even binnen komen misschien? Gelukkig nieuwjaar. Ja: gelukkig nieuwjaar. Een warme beker chocolademelk voor de jongen? En een jonge jenever voor de postbode! Wat zeg ik: twee. Op 1 been kan je niet staan!

Ik heb het na 4 adresjes wel gehad met de chocolademelk. Maar Chris van Mierlo lust wel pap van de jonge jenever.

Hij gooit de glaasjes achteloos achterover 'Hup jongen, naar binnen jij!'

Gaandeweg krijg ik Chris met moeite op de fiets.

Om de haverklap ligt hij op de grond. Soms glijdt hij bijna de sloot in, soms kruipt hij een eindje.

Na een aanvaring met een boom heeft hij een slag in het wiel.

Die slag probeert hij er met stampen en schelden uit te krijgen.

We lopen verder met de fiets aan de hand

Daar staat hij weer, nu buigt hij alle spaken recht en probeert hij zijn fietsverlichting aan te krijgen.

'Het is toch niet donker,' zeg ik.

'Donker?! Donker?!' onze postbesteller kijkt wild om zich heen.

Van de postbezorging komt niks terecht. Hij laat me brieven in de verkeerde bus gooien. Hij doet maar wat.

Wanneer hij weer een keer op grond ligt, neem ik de tas met post van hem over, ik moet het nu zelf doen, post bezorgen en Chris zien te tronen.

Medeweggebruikers groet hij uitbundig. 'He hola, genukkig nieuwjaar! Genukkig? Ja, genukkig nieuwjaar!'

Kasian si patakoan!

Nou begint hij ook al te zingen. Chris is in Indië geweest!

Wanneer we bijna thuis zijn, piept hij er nog een keer tussen uit.
Weer bij iemand naar binnen.
Ik heb er genoeg van, ik fiets door naar huis.
'Hij komt er aan!' zeg ik tegen mijn moeder. 'Het duurt nog even!'

Het duurt nog een half uur.
Dan komt Chris wankelend binnen. Hij zakt in een stoel. 'Missie volbracht... missie..de soldaat heeft ... vol bracht!'
Mijn moeder geeft hem een kop koffie. Hij lat het bijna uit zijn handen vallen.
'Kijk uit!' zegt mijn moeder.
'Kijk uit!' bauwt hij haar na.
Dan komt z'n vrouw, die haalt hem op. Ze trekt hem aan zijn jas uit de stoel omhoog en zegt: 'Kom!'
'Ach, ' zegt mijn moeder, 'het is maar 1 keer per jaar!'
'Was dat maar waar,' zegt de vrouw van Chris.

Er wordt niet meer over gepraat. Het is de gewoonste zaak van de wereld: op nieuwjaarsdag wordt de postbesteller Chris van Mierlo uit ons dorp zo dronken als een tor.